

Arrest

nr. 207 176 van 25 juli 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WUYTS
Sint-Guibertusplein 14
2222 ITEGEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 februari 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 januari 2018 waarbij een inreisverbod van acht jaar wordt opgelegd (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. WUYTS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 juni 2009 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit als echtgenoot van mevrouw A. F., die de Belgische nationaliteit bezit.

De verzoeker wordt op 2 december 2009 in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 14 april 2011 wordt verzoekers verblijfsrecht beëindigd, met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Deze beslissingen worden aan de verzoeker ter kennis gebracht op 26 mei 2011.

Op 2 september 2011 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de

vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt onontvankelijk verklaard bij beslissing van 26 oktober 2011, waarbij tevens wordt beslist tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen werden aan de verzoeker ter kennis gebracht op 14 februari 2012.

Op 22 augustus 2017 treft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de verzoeker opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten. Op diezelfde datum beslist de gemachtigde tevens tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar (bijlage 13sexies). Deze beslissingen worden aan de verzoeker ter kennis gebracht op 22 augustus 2017.

Op 22 januari 2018 beslist de gemachtigde tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op de verwijdering (bijlage 13septies).

Op 22 januari 2018 beslist de gemachtigde tevens om de verzoeker een inreisverbod van acht jaar op te leggen (bijlage 13sexies).

Dit inreisverbod van acht jaar is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 24 januari 2018 en is als volgt gemotiveerd:

"(...)

Aan de Heer:

naam : A.

voornaam : S.

geboortedatum : (...)1984

geboorteplaats : N.

nationaliteit : Marokko

alias : S. A., geboren te N. op (...)1984, onderdaan van Marokko

A. S., geboren op (...)1985, onderdaan van Marokko

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 22.01.2018 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 4° alinea van de Wet 15/12/1980:

☐ *Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.*

Betrokkene heeft geen officieel adres in België

Betrokkene heeft bevelen om het grondgebied te verlaten gekregen op 12.03.2009, op 26.05.2011, op 14.02.2012 en op 22.08.2017. Het administratief dossier bevat geen bewijs dat hij gevolg heeft gegeven aan deze maatregelen.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 22.08.2017. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Op 14.04.2011 werd er einde gesteld (sic) aan zijn verblijfsrecht (bijlage 21), beslissing hem betekend op 26.05.2011.

De aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 02.09.2011 werd ingediend in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, werd op 26.10.2011 onontvankelijk verklaard.

In het document "Hoorrecht" dd.28.09.2017 verklaart betrokkene een duurzame relatie te hebben in België. Het begrip "gezinsleven" in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op het artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een

familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot een beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij dit heeft gedaan.

Bovendien verklaart hij veel familieleden te hebben op het grondgebied, waaronder een zus, een tante en aantal ooms.

De bescherming die artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) biedt, beperkt het gezin hoofdzakelijk tot de ouders en de (minderjarige) kinderen. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. In casu beperkt betrokkene zich ertoe te stellen dat zijn familieleden op het grondgebied verblijven. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt echter niet dat hij in België afhankelijk zou zijn van deze familieleden. Er is bijgevolg geen sprake van een familieleven dat moet worden beschermd. Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan poging tot diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, feit(en) waarvoor hij op 03.04.2012 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 6 maanden. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen, feit(en) waarvoor hij op 05.01.2017 door de Correctionele Rechtbank van Gent veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 12 maanden (5 jaar uitstel voor 6 maanden).

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen, feit(en) waarvoor hij op 06.12.2017 door de Correctionele Rechtbank van Mechelen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 1 jaar.

Gezien de maatschappelijke impact, de ernst en het repetitief karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren.

Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.

(...)"

Op 31 januari 2018 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid die de verzoeker had ingediend tegen de bijlagen 13septies en 13sexies van 22 januari 2018 (RvV 31 januari 2018, nr. 199.024).

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoeker heeft de griffie van de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de vreemdelingenwet, er tijdig van in kennis gesteld dat hij geen syntheseseminarie wenst neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

2.2. Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen werpt de verweerder de volgende exceptie van niet-ontvankelijkheid op:

"De verwerende partij heeft de eer de exceptie van onontvankelijkheid van de huidige vordering op te werpen op grond van het feit dat het aan verzoeker verboden is om zich op het grondgebied van het Rijk te bevinden.

Aan verzoeker werd d.d. 22 augustus 2017, onder een bijlage 13sexies, een inreisverbod opgelegd voor de duur van 3 jaar, diezelfde dag ter kennis gebracht. Tegen die beslissing wendde verzoeker geen rechtsmiddel aan, waardoor het definitief aanwezig is in het rechtsverkeer sedert 22 augustus 2017 en vanaf die dag verzoeker het verbod oplegt om zich op het Schengengrondgebied te bevinden, ten gevolge van de artikelen 7, eerste lid, 12° en 74/12, derde lid en de §§2 en 4 van de vreemdelingenwet.

Zie dienaangaande arrest Raad van State, 11 januari 2018, nr. 240.394 waarin geoordeeld werd:

« (...) que l'interdiction d'entrée qui « complète » une décision de retour existe et a force obligatoire dès le jour de la notification de la décision d'interdiction d'entrée mais que le délai pour lequel l'interdiction d'entrée a été fixée ne commence à courir qu'après que l'intéressé a effectivement quitté le territoire. (...) »

Vrije vertaling :

“(...) dat het inreisverbod die een terugkeerbesluit « aanvult » bestaat en rechtsgevolgen teweeg brengt vanaf de dag dat ze ter kennis werd gegeven, maar dat de termijn van het inreisverbod slechts begint te lopen nadat de betrokkene het grondgebied effectief heeft verlaten.(...)”

Verzoeker ontbreekt het wettelijk vereiste belang bij huidig beroep. De verwerende partij mag, ingeval van een eventuele schorsing van de beslissing, immers niet anders dan opnieuw – na te hebben vastgesteld dat verzoeker nog steeds in het Rijk verblijft en onder een inreisverbod, dat niet werd opgeheven of opgeschort zoals voorzien in artikel 74/12 van de vreemdelingenwet, staat – vast te stellen dat het voor de duur van het inreisverbod verboden is in het Rijk te verblijven, zelfs tijdens het onderzoek van een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod (cfr. Artikel 74/12, §4, van de Vreemdelingenwet), quod non, en hem dus geen machtiging tot verblijf kan worden toegekend.

De vordering is onontvankelijk bij gebrek aan belang.”

De verweerder werpt aldus op dat de verzoeker het wettelijk vereiste belang ontbeert omdat de gemachtigde, na een eventuele schorsing van het thans bestreden inreisverbod, niet anders kan dan opnieuw vast te stellen dat de verzoeker in het Rijk verblijft ondanks het definitieve inreisverbod dat niet werd geschorst of opgeheven, zoals voorzien in artikel 74/12 van de vreemdelingenwet, zodat het hem voor de duur van dit inreisverbod verboden is in het Rijk te verblijven en hem dus geen machtiging tot verblijf kan worden toegekend.

Aangezien de verweerder zich hiermee op het standpunt stelt dat een eventuele schorsing van de thans bestreden beslissing geen nuttig effect kan sorteren, moet worden vastgesteld dat de in de nota met opmerkingen opgeworpen exceptie slechts het belang bij een schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing betreft. Met het onderhavige beroep beoogt de verzoeker echter niet de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, maar wel de nietigverklaring ervan. De exceptie is dan ook niet relevant en dus niet dienstig *in casu*.

Bijkomend kan de Raad het standpunt van de verzoeker volgen, waar hij bij monde van zijn raadsman ter terechtzitting stelt dat het thans bestreden inreisverbod een verblijfs- en toegangsverbod van acht jaar behelst, terwijl het inreisverbod van 22 augustus 2017 slechts een verblijfs- en toegangsverbod van drie jaar betrof. Ondanks het gegeven dat de verzoeker reeds het voorwerp uitmaakt van een definitief inreisverbod van drie jaar, dient dan ook te worden vastgesteld dat het thans bestreden inreisverbod van acht jaar de verzoeker beduidend meer nadeel berokkent dan het vorige inreisverbod van drie jaar. De nietigverklaring van dit inreisverbod van acht jaar kan de verzoeker in de gegeven omstandigheden dan ook wel degelijk een voordeel opleveren, aangezien de verzoeker alsdan slechts drie in plaats van acht jaar de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de Schengenstaten wordt verboden.

Er valt voorts niet in te zien, en de verweerder licht dit ook niet concreet toe, waarom de gemachtigde na de nietigverklaring van het bestreden inreisverbod, opnieuw verplicht zou zijn om een inreisverbod van acht jaar op te leggen.

De omstandigheid dat de verzoeker, gelet op het inreisverbod van 22 augustus 2017, hoe dan ook geen machtiging tot verblijf kan krijgen, is tot slot vreemd aan het met het onderhavige beroep beoogde doel, met name de loutere vernietiging van het op 22 januari 2018 getroffen inreisverbod van acht jaar. Deze beslissing houdt op geen enkele wijze verband met enige door de verzoeker ingediende verblijfsaanvraag, zodat de exceptie ook op dit punt faalt.

De exceptie wordt bijgevolg verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 62, 74/11 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke

motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), alsook van het zorgvuldigheidsbeginsel, de (materiële) motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

4.1. De verzoeker brengt onder andere het volgende naar voor:

“Art. 74/11 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 bepaalt de elementen waarmee rekening dient te worden gehouden bij het bepalen van de duur en het opleggen van een inreisverbod.

(...)

De bestreden beslissing stelt het volgende als reden:

(...) ”

1.

(...)

2.

(...)

3.

Vervolgens merkt verwerende partij op dat er heel wat familieleden van verzoeker in België verblijven, doch de verwerende partij stelt eenvoudigweg dat hiermee geen rekening dient te worden gehouden.

Gelet op het feit dat verzoeker heden niet afhankelijk is van een van deze familieleden en zij niet van hem, kunnen zij niet vallen onder de bescherming van art. 8 E.V.R.M. en dient hiermee geen rekening te worden gehouden volgens verwerende partij.

Verwerende partij slaat hier echter duidelijk de bal mis.

Artikel 74/11 §1 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 stelt immers duidelijk dat bij het bepalen van de lengte van een inreisverbod er rekening dient te worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Er dient aldus weldegelijk rekening te worden gehouden met het feit dat het sociaal en cultureel leven van verzoeker zich afspeelt in België.

Verzoeker verblijft immers reeds meer dan 16 jaar in België, zijn gehele naaste familie woont in België en zij hebben ook de Belgische nationaliteit verkregen of verblijven hier op legale wijze, verzoeker spreekt vloeiend Nederlands,...

Het is aldus overduidelijk dat het sociale en culturele leven van verzoeker zich in België afspeelt en niet in Marokko, waar verzoeker ook geen enkele band meer heeft.

Hoewel dit duidelijk is aangekaart door verzoeker, heeft de verwerende partij met deze gegevens geen enkele rekening gehouden.

De miskennis door de Dienst Vreemdelingenzaken van deze gegevens maakt weldegelijk een schending uit van de aangehaalde wetsartikelen en beginselen.”

4.2. De verweerder repliceert hieromtrent in de nota met opmerkingen als volgt:

“(...

Verzoeker kan bezwaarlijk voorhouden dat er geen rekening zou zijn gehouden met zijn persoonlijke situatie nu blijkt dat hij:

- Gehoord werd vanuit de gevangenis en zijn verhaal uiteen kon zetten aangaande zijn vermeende duurzame relatie en in België verblijvende familieleden;*
- In de bestreden beslissing expliciet werd ingegaan op zijn vermeende gezinsleven en de aanwezigheid van zijn familieleden in België. De beslissing luidt hieromtrent immers als volgt:*

"In het document "Hoorrecht" dd.28.09.2017 verklaart betrokkene een duurzame relatie te hebben in België. Het begrip "gezinsleven" in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op het artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot een beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij dit heeft gedaan. Bovendien verklaart hij veel familieleden te hebben op het grondgebied, waaronder een zus, een tante en aantal ooms.

De bescherming die artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) biedt, beperkt het gezin hoofdzakelijk tot de ouders en de (minderjarige) kinderen. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. In casu beperkt betrokkene zich ertoe te stellen dat zijn familieleden op het grondgebied verblijven. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt echter niet dat hij in België afhankelijk zou zijn van deze familieleden. Er is bijgevolg geen sprake van een familieleven dat moet worden beschermd. Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk.(...)"

Verzoeker betwist niet dat er geen enkele stukken zijn uit het administratief dossier waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er een gezinsleven voorhanden is tussen verzoeker en zijn vermeende partner. Bij het verzoekschrift zou hij enkel een kopie van een identiteitskaart voegen, wat bezwaarlijk aanzien kan worden als een bewijs van het bestaan van een effectief beleefd gezinsleven. Bovendien blijkt uit het verslag van het interview vanuit de gevangenis dat verzoeker geen bezoek heeft ontvangen. Het tegendeel wordt thans evenmin aannemelijk gemaakt.

In arrest nr. 199.024 d.d. 31 januari 2018 oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onder meer:

"(...)In casu kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoeker zich beperkt tot de loutere bewering dat hij al geruime tijd een duurzame relatie heeft met mevrouw E.S., wier identiteitskaart hij in kopie bijbreng. De loutere bewering van de verzoeker dat hij met deze vrouw een gezin vormt, volstaat uiteraard niet om concrete en daadwerkelijk beleefde nauwe banden aan te tonen die door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven zou miskennen.(...)"

Daargelaten of er sprake is van een voldoende hecht en effectief beleefd gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM, dient te worden opgemerkt dat uit illegaal verblijf, hetgeen overeenkomstig artikel 75 van de Vreemdelingenwet een misdrijf is, kunnen geen rechten worden geput.

Verzoekers voorgehouden feitelijk gezinsleven werd in België ontwikkeld op het ogenblik dat hij zich bewust was of diende te zijn van zijn illegale verblijfsstatus in België en aldus niet anders kon dan zich ervan bewust te zijn dat het voortbestaan van dit voorgehouden feitelijk gezinsleven in het Rijk precair was. Door zich te nestelen in illegaal verblijf tracht hij de Belgische Staat voor een "fait accompli" (vertaling: voldongen feit) te stellen, omstandigheden in welke het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vaststaand oordeelt dat de bescherming van artikel 8 EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan optreden. (EHRM, Nunez v. Norway, 28 juni 2011, n° 55597/09, §70; EHRM, Butt v. Norway, 4 december 2012, n° 47017/09, §82)

In dit opzicht, dient tevens te worden vastgesteld dat ondanks de voorgesteld gezinsleven, verzoeker op verblijfsrechtelijk vlak geen enkele effectieve stap heeft ondernomen met het oog de bescherming van het door hem voorgesteld gezinsleven.

M.b.t. de andere familieleden, die niet behoren tot het kerngezin, heeft verzoeker geen enkele bewijzen van enige afhankelijkheid aangebracht, waardoor hij niet aantoonde te vallen onder de bescherming geboden door artikel 8 EVRM.

Verzoeker toont niet aan zich in uitzonderlijke omstandigheden te bevinden, noch toont hij aan dat er onoverkomelijke hindernissen aanwezig zijn om het voorgehouden gezins- en privéleven in land van herkomst of elders te leiden.

Het enig middel is ongegrond.”

4.3. De verzoeker voert onder meer de schending aan van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290; RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid slechts na afweging van alle relevante gegevens van de zaak een beslissing mag nemen (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). De bestuursbeslissing dient te steunen op een zorgvuldige feitenvinding en een nauwgezette afweging zodat de beslissing genomen wordt op basis van een afdoende en volledig onderzoek van het concrete geval (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

In casu maakt de bestreden beslissing toepassing van artikel 74/11, §1, vierde lid, van de vreemdelingenwet om de verzoeker een inreisverbod van acht jaar op te leggen.

Artikel 74/11, §1, van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing op de datum van de thans bestreden beslissing, bepaalt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

(...)

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

(...)

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...).”

Uit artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de vreemdelingenwet volgt aldus dat de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde in principe een inreisverbod van meer dan vijf jaar kan opleggen indien de derdelander een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (*Pb.L.* 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (*Parl. St. Kamer*, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Uit de bepalingen van artikel 74/11, §1, van de vreemdelingenwet blijkt dan ook dat de gemachtigde onmiskenbaar over een discretionaire bevoegdheid beschikt om de geldingstermijn van het opgelegde inreisverbod in te vullen.

Artikel 74/11, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet dient dan ook in die zin te worden begrepen dat de gemachtigde gehouden is om een specifieke motivering te voorzien ter verantwoording van de geldingsduur van het opgelegde inreisverbod (RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900) én dat hij hierbij ook op zorgvuldige wijze de “specifieke omstandigheden” van de betrokken vreemdeling in rekening dient te nemen.

De verzoeker betoogt dat de gemachtigde bij het opleggen van een inreisverbod van acht jaar geen rekening heeft gehouden met het feit dat zijn sociale leven zich in België afspeelt en niet in Marokko. Hierbij benadrukt hij dat hij reeds meer dan 16 jaar in België verblijft, dat zijn gehele naaste familie in België woont en dat zij hier op legale wijze verblijven, dan wel de Belgische nationaliteit hebben verworven. De verzoeker stelt dat hij deze elementen heeft aangekaart, doch dat hiermee geen rekening werd gehouden en dat de gemachtigde de bal mis slaat waar hij aangeeft dat met de aanwezigheid van de familieleden in België geen rekening moet worden gehouden omdat de verzoeker op heden niet van hen afhankelijk is.

De Raad stelt vast dat uit de motieven van de bestreden akte blijkt dat bij het bepalen van de geldingsduur van het inreisverbod, *in casu* acht jaar, de volgende elementen in rekening werden genomen:

- De verzoeker heeft geen officieel adres in België;
- Er is geen bewijs dat de verzoeker gevolg heeft gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten, ter kennis gebracht op 12 maart 2009, op 26 mei 2011, op 14 februari 2012 en op 22 augustus 2017;
- De verzoeker heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van drie jaar, betekend op 22 augustus 2017;
- Op 14 april 2011 werd een einde gesteld aan verzoekers verblijfsrecht (bijlage 21) en de nadien ingediende verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd onontvankelijk verklaard op 26 oktober 2011;
- De verzoeker heeft in zijn aanvraag niet aangetoond dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België en het gegeven dat de verzoeker verder familie heeft die in België verblijft (een zus, ooms en een tante) houdt geen beschermenswaardig familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM in aangezien uit het administratief dossier niet blijkt dat de verzoeker in België afhankelijk zou zijn van deze familieleden, zodat een schending van artikel 8 van het EVRM op het eerste zich niet aannemelijk is;
- De verzoeker heeft zich schuldig gemaakt aan poging tot diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, en twee maal aan een inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen, feiten die tot drie correctionele veroordelingen hebben geleid; gelet op de maatschappelijke impact, de ernst en het repetitief karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat de verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;
- De verzoeker heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en de openbare orde zeer ernstig te verstoren.

De gemachtigde concludeert dat, gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, een inreisverbod van acht jaar proportioneel is.

Hoewel de vaststellingen omtrent verzoekers persoonlijke gedragingen, die blijken geven van een gevaar voor de openbare orde, de vaststelling dat de verzoeker naliert om gevolg te geven aan een eerder inreisverbod, en de vaststelling dat er geen sprake is van een beschermenswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, wel degelijk dienstig in verband kunnen worden gebracht met de “specifieke omstandigheden” van verzoekers geval en zij dus mede ter verantwoording van de geldingsduur van het op te leggen inreisverbod kunnen worden aangewend, wijst de Raad er op dat artikel 74/11, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet zonder enig onderscheid voorschrijft dat “de” omstandigheden eigen aan het geval in rekening worden genomen bij het bepalen van de duur van het op te leggen inreisverbod (*cf. Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23*). De vrijwaring van de openbare orde en de elementen van immigratiecontrole moeten dan ook worden afgewogen tegen andere specifieke elementen die relevant zijn om de geldingsduur van het inreisverbod vast te stellen.

De Raad wijst er op dat artikel 8 van het EVRM niet enkel de in België ontplooiende familie- en gezinsbanden beschermt, maar dat dit artikel tevens het privéleven kan beschermen.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit artikel definieert het begrip 'privéleven' niet. Vast staat evenwel dat dit begrip onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië (GK)*, § 153). De beoordeling of er sprake is van een privéleven, is een feitenkwestie.

Het Hof oordeelt dat de gezondheid evenals de fysieke en morele integriteit behoren tot het privéleven, alsook het recht op persoonlijke ontwikkeling en het recht om contacten/relaties met andere mensen en met de buitenwereld in het algemeen aan te knopen en te onderhouden (EHRM 12 september 2012, *Nada/Zwitserland (GK)*, § 151; zie ook EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en anderen/België*, § 123). Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 29 april 2002, *Pretty v. Verenigd Koninkrijk*, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, *Grote Kamer, Slivenko v. Letland*, §§ 95 en 96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Het Hof heeft hierbij verduidelijkt dat de waarborg van artikel 8 principieel bedoeld is om de ontwikkeling, zonder inmenging van buitenaf, te verzekeren van de persoonlijkheid van ieder individu in de relaties met zijn naasten (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 83). Wanneer gezins- of familierelaties tussen meerderjarige vreemdelingen niet kwalificeren als een "gezins- of familieleven" (hiertoe dienen immers in die situatie bijkomende elementen van afhankelijkheid te bestaan die verder reiken dan de normale emotionele banden tussen meerderjarige gezins- of familieleden), dan zal het Hof deze gezinsrelaties wel bekijken als onderdeel van het privéleven van de vreemdeling (EHRM 12 januari 2010, *A.W. Khan/Verenigd Koninkrijk*, § 43).

Het Hof heeft erkend dat, wanneer de duur van het verblijf van de vreemdeling en de hechtheid van zijn sociale, culturele en familiale banden met het gastland worden onderzocht, de situatie uiteraard niet dezelfde is wanneer de betrokken persoon in het land in zijn kindertijd of zijn jeugd in het gastland toegekomen is, dan wel wanneer de betrokken persoon er pas op volwassen leeftijd is aangekomen.

Samen met de verzoeker dient te worden vastgesteld dat noch uit het administratief dossier, noch uit de bestreden akte blijkt dat de gemachtigde, bij zijn besluit om een inreisverbod van acht jaar op te leggen (cf. artikel 74/11, vierde lid, van de vreemdelingenwet), rekening heeft gehouden met verzoekers sociale leven dat zich reeds zestien jaar lang in België afspeelt. De gemachtigde verwijst wel naar het document "hoorrecht" van 28 september 2017. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenwel dat de verzoeker tijdens dit "hoorrecht" verklaarde dat hij verschillende familieleden (een zus, een tante en verschillende ooms) heeft die in België verblijven, dat hij reeds sinds 2001 in België is en dat hij niet terug kan naar zijn eigen land omdat zijn familie hier woont. De gemachtigde was dan ook op de hoogte van het feit dat de verzoeker reeds sinds zijn jeugd (sinds 2001) in België verblijft en dat verschillende van zijn familieleden in België verblijven. Uit niets blijkt dat de gemachtigde deze gegevens betwist. Niettemin heeft de gemachtigde zich beperkt tot het standpunt dat de verzoeker in België geen gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van de EVRM heeft ontplooid, om hieruit te besluiten dat er "op het eerste gezicht" geen schending voorligt van artikel 8 van het EVRM.

Zoals hoger gesteld, kunnen de banden met verwanten die geen deel uitmaken van het kerngezin, wel deel uitmaken van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De Raad kan enkel nogmaals beklemtonen dat artikel 74/11, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet voorschrijft dat alle omstandigheden eigen aan het geval in rekening worden genomen bij het bepalen van de duur van het op te leggen inreisverbod (cf. *Parl. St. Kamer*, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23), zodat de inbreuken op de openbare orde en de belangen van immigratiecontrole moeten worden

afgewogen tegen andere specifieke elementen die relevant zijn om de geldingsduur van het inreisverbod vast te stellen, *in casu* is dit onder meer ook het privéleven waarnaar de verzoeker verwijst en waarvan de verweerder blijkens de stukken van het administratief dossier inderdaad op de hoogte was. Uit niets blijkt dat de gemachtigde, in de besluitvormingsprocedure die tot het bestreden inreisverbod heeft geleid, heeft onderzocht of er in verzoekers geval, gelet op zijn verblijf sinds 2001 en gelet op de in België ontplooiende familierelaties, sprake is van een privéleven dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Evenmin blijkt dat de gemachtigde heeft afgewogen of het verbod op toegang en verblijf van acht jaar in redelijke verhouding staat tot verzoekers privébelangen in België.

Door bij de afgifte van het bestreden inreisverbod van acht jaar geen rekening te houden met het eventuele privéleven van de verzoeker en door enkel te onderzoeken of het inreisverbod van acht jaar compatibel is met een eventueel gezins- of familiaal leven in de zin van artikel 8 van het EVRM, is de gemachtigde dan ook te kort geschoten in de op hem rustende zorgvuldigheidsplicht.

Het verweer in de nota met opmerkingen dat de verzoeker in het huidig verzoekschrift niet aantoont dat er onoverkomelijke hinderpalen zijn om zijn privéleven verder te zetten in het land van herkomst, is niet dienstig. Immers kan uit het bepaalde in artikel 74/11, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet duidelijk worden afgeleid dat de zorgvuldigheidsplicht op dit punt bij de gemachtigde ligt, die de duur van het inreisverbod dient te bepalen aan de hand van alle specifieke omstandigheden van het individuele geval. Deze zorgvuldigheidsplicht dient zodoende reeds te worden gerespecteerd in het kader van de besluitvormingsprocedure van het thans bestreden inreisverbod van acht jaar, zodat het niet aan de verzoeker is om achteraf in een beroep bij de Raad aan te tonen dat er effectieve hinderpalen zijn om het privéleven verder te zetten in het land van herkomst. Bovendien beperken “*de specifieke omstandigheden van elk geval*” in de zin van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet zich niet tot de situaties waarbij er een privéleven is dat voor de staat daadwerkelijk een positieve verplichting in de zin van artikel 8, eerste lid, van het EVRM met zich mee brengt om het verderzetten van dit privéleven op zijn grondgebied toe te laten (cf. RvS 17 maart 2015, nr. 230.543). Er anders over oordelen maakt de bepaling van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet overigens zinloos. Immers, indien een dergelijke positieve verplichting dient te worden aangetoond dan zou daaruit meteen volgen dat het opleggen van een inreisverbod op zich reeds strijdig is met de door artikel 8 van het EVRM verleende bescherming, terwijl in artikel 74/11, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet enkel de geldingsduur van het inreisverbod en dus het temporele aspect van het toegangs- en verblijfsverbod relevant is. De verzoeker heeft er derhalve hoe dan ook belang bij dat de duur van het inreisverbod wordt afgewogen tegen zijn privéleven. Het opgelegde inreisverbod verhindert hem immers om in de komende acht jaar, ook voor kort verblijf, terug te keren naar en verblijf te hebben in België.

Door het gebrek aan een deugdelijke belangenafweging betreffende alle relevante persoonlijke elementen of omstandigheden die bij de afgifte van een inreisverbod van lange duur (acht jaar) in rekening moeten worden genomen, schendt de bestreden beslissing dan ook het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 74/11, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

Het verweer in de nota met opmerkingen doet aan deze vaststelling geen afbreuk.

Het enig middel is, in de aangegeven mate, gegrond. Dit leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Een verder onderzoek van de overige aangevoerde schendingen dringt zich dan ook niet op.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 januari 2018 tot het opleggen van afgifte van een inreisverbod van acht jaar (bijlage 13sexies), wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig juli tweeduizend achttien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE